

Magyar címer

Szép volt, kemény acélpajzs volt,
Millió magyar ököl védte;
Ezer évnek halálos harcain
Millió magyar meghalt érte.

A balmezőben négy ezüst folyó;
Duna, Tisza, Dráva, Száva;
A jobbmezőben hármasszent halom:
Tátra, Fáttra, Mátra.

Hármasszent halomban a kettőskereszt,
Mely éggel halmot, folyót összetart,
Mellyel e drága véráztatta földhöz
Odaszegezie Szent István a magyart.

A pajzs fölött szent magyar korona:
Tartották gyengéd angyali kezek.
Csillag volt, mely viharban, vészben
Minden nyomorból, bajból kivezet...

Ki ütötte le a szent koronát,
Drága gyöngyét a magyar címernek?
Ki tépte ki a hármasszent halomból
A kettőskeresztet?!

Ki üzte el az ég követjeit,
Hogy a címert ne védje senki többé?
Ki dobta oda a szent hazát
A pokolbeli ördögöknek?!

Hogy lehullott a szent korona
S erős angyal nem állt őrt a vártán:
Magyar hősök akasztott teste mellett
Kacagott a Sátán.

Azután öklét a címerbe vágta,
— A kettőskereszt nem védte azt, —
Arra a hármasszent halom csak lehullott,
S a négy ezüsthelyéből kettő maradt...

S ott hevert a szent címer összezúzva,
Leköppve, összerugva, meggyalázva
A szemétdombon, hogy gyalázatát
Egész világ kárörvendve lássa...

Aldott, aki lehajlott érte,
 Letörölte róla a szennyet,
 S visszatüzte a hármás halomba
 Szent lándzsáját a kettős keresztnek.

Ezerszer áldott, ha újra rajta lesz
 A négy folyó és hármás szent halom
 S a szent korona fénye ragyog
 Két szárnyas angyalon.

A balmezőben négy ezüst folyó,
 Duna, Tisza, Dráva, Száva,
 A jobbmezőben hármás szent halom,
 Tátra, Fátra, Mátra.

Hármás halomban kettős kereszt,
 Mely éggel halmot, folyót összetart,
 Mellyel e drága véráztatta földhöz
 Odaszegezte Szent István a magyart.

A pajzs fölött szent magyar korona:
 Tartják újra erős angyal-kezek;
 Csillag lesz, mely viharban, vészben
 Új ezredév felé vezet.

Szép lesz, kemény pajzs újra a cimer:
 A magyar életét adja érte oda...
 — De összezuzni, meggyalázni
 Nem engedi — soha!

Mentes Mihály.